

komt aan Scharten toe) is een jong schrijver, een dertigjarig schrijver. Als men daar nu bij bedenkt, dat zijn laatste werk inderdaad van een geurige, opfrissende jeugdigheid is? En als men zich nu voorstelt dat hij nog zeer lang, misschien nóg wel dertig jaar, kan blijven schrijven? Is dat geen vreugde?

Ik ben eens voor gek verklaard, omdat ik voor Van Looy een standbeeld op den Dam reclameerde. Ik was toen ook eigenlijk wel 'n beetje dwaas. Want wie een boek als *F e e s t e n* geschreven heeft — om daar nu maar alleen van te spreken — behoeft waarlijk geen duurzamer monument! En *G e k k e n* dan (denk eens aan het laatste hoofdstuk!) en „*De Dood van mijn Poes*” en „*De Nachtcactus*”! Jacobus van Looy heeft standbeelden voor 't verliezen.

H. R.

□ □ BOEKBESPREKING. □ □

F. V. TOUSSAINT VAN BOELAERE, *De Bloeiende Verwachting*, Bussum, C. A. J. van Dishoeck, 1913.

Er waren daar in Vlaanderen — vóór de overweldiging! — er wáren daar, zeg ik, en spreek nu zéér in 't algemeen, twee soorten van schrijvers te onderscheiden. Ten eerste de uit het landvolk gesprotenen, het jonge, gezonde, vlaamsche landvolk, dat de mysterieuze opleving, de herwonnen volkskracht, als een gist in 't bloed voelde, dat zich breed uitleven wilde, ook in het gesproken en geschreven woord, en van eenigerlei „cultuur” van specialen stempel of kleur eigenlijk niet veel weet had — vrije menschen, ganschelijk zichzelf worden wilden ze, en wisten zelfs dát nog maar amper — en ten andere de stadsche heeren, een weinig overbeschaafd en decadent misschien, toch nog onbedorven, viriel, zeer gevoelig en open voor álle culturen, maar voor de oude fransche toch vooral, en de niet minder eerwaardige nederlandsche, die ook de vlaamsche is. Stijn Streuvels heette, na Guido Gezelle's dood, de hoofdman der volksafdeeling, Karel van de Woestijne van

die der stedelingen — partijen overigens, die onderling in beste vriendschap leefden. Hadden ze 't besef dat ze elkander aanvulden en het voor gevoel — misschien — van een tijd waarin ze elkander zouden noodig hebben, allemaal, en meer dan ooit?

Toussaint van Boelaere behoort tot de stadsche, de verfijnde vlaamsche litteratoren. De krachtigste hunner schijnt hij zeker niet.... maar onbillijk zou 't zijn hem te beoordeelen naar dezen laatst verschenen bundel, deze „*Bloeiende Verwachting*” of wel „*eerste aren van den oogst*”, gelijk hij zijn prozastukjes noemt in de opdracht aan August Vermeylen. Inderdaad, blijkens de data werden de meeste dezer werkjes geschreven nog vóór „*Landelijk Minnespel*”, dat afzonderlijk verscheen en reeds vier jaar geleden hier werd besproken. Het is belangrijker dan iets in dezen bundel. Een lang niet altijd, maar somtijds sterk geïnspireerden schrijver als Toussaint kent men eigenlijk niet, voor men álles van hem kent. Hij is een typisch modern jongman. Bij gebrek aan hevigen drang of hang, in deze of andere richting, leeft hij bij zijn stemmingen, bij zijn particuliere attracties en voorkeuren. Schrijven is geen noodzaak voor hem, maar een fijne levensoccupatie en hij doet het dan ook wel eens in uren waarin hij waarschijnlijk beter deed het na te laten. In zulke uren zeurt hij dan een weinig. Maar nu is het eigenaardige, ja het wezenlijk aardige, van zulk een als Toussaint, dat hij zijn aantrekkelijkheden behoudt, ook al zeurt hij een beetje. Hij blijft dan n.l. elegant, en schoon zeuren op zich zelf iets niet zeer smaakvols is, hij weet het ons te doen vergeten door den toon waarop en door zijn uitgelezen woordenschat. En zie, hij heeft er misschien zelf zoo geen besef van (mogelijk ook wel!) maar in enkele oogenblikken is hij plotseling zeer ontroerd, en als hij dan schrijft, wordt hij méér dan aardig en ontroert ook ons — ondanks zijn, hem nu eenmaal nooit verlatende, verzorgvuldigheid en wat pretentieuze elegance.